

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3198/2022
01.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Јелене Ивановић и Гордане Цакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Борис Сариф, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1822/22 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1822/22 од 22.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1822/22 од 22.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1640/20 од 01.02.2022. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.01.2018. године до 31.12.2019. године исплати износ од 661,54 динара са законском затезном каматом од 24.02.2021. године до исплате, као и износ од 100,81 динар на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 23.02.2021. године. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 65.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1822/22 од 22.06.2022. године одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1640/20 од 01.02.2022. године.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се сходно члану 404. ЗПП иста размотри као изузетно дозвољена.

Чланом 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите. На основу изложеног, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом дана 06.08.2020. године, тужилац је тражио обавезивање туженог на исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде на име главнице за период од 01.01.2018. године до 31.12.2019. године у висини од 661,54 динара са законском затезном каматом од 24.02.2021. године и износа од 100,81 динар на име доспеле законске затезне камате, као и обавезивање туженог на исплату трошкова парничног поступка у износу од 65.300,00 динара. Наведени захтев у целисти је усвојен првостепеном пресудом, која је по жалбама парничних странака потврђена од стране другостепеног суда.

Чланом 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, док је чланом 403. став 3. ЗПП прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају предмет спора односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра, те како сходно члану 28. став 2. у вези са ставом 1. ЗПП којим је прописано да се приликом одређивања вредности предмета спора у обзир не узимају камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка уколико не чине вредност главног захтева, Врховни касациони суд је оценио да сходно члану 413. ЗПП ревизија туженог није дозвољена.

Сагласно одлукама садржаним у првом и другом ставу изреке, применом члана 154. став 1. ЗПП, као неоснован је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић